

Arrest

nr. 50 003 van 22 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat K. HENDRICKX, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2008 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 16 april 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 juni 2010.

1.3. Op 28 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Kama (provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. U bent een Pashtoun van etnische origine. U werkte gedurende ongeveer twee jaar voor OMAR, een organisatie die zich bezighoudt met ontminning. U volgde in die tijd ook een opleiding die ongeveer een jaar duurde en waarin u leerde hoe honden kunnen worden ingezet bij het onschadelijk maken van landmijnen. U ging na uw opleiding nog een maand aan de slag bij OMAR maar kreeg problemen met de Taliban, die uw activiteiten voor OMAR niet op prijs stelden. Ze vonden het ook niet kunnen dat u hun explosieven ontminde. U kreeg twee dreigbrieven. Omdat een collega van u, J.(...) genaamd, door de Taliban onthoofd werd, koos u het zekere voor het onzekere en verliet u Afghanistan. U strandde echter in Iran waar u gedurende een jaar door Koerden werd gegijzeld. Uw smokkelaar bleek hen nog geld verschuldigd. U keerde na uw vrijlating terug naar uw dorp waar de situatie niet verbeterd leek. Integendeel, men vertelde u dat u nog steeds werd gezocht. U ondernam na vier dagen een nieuwe poging om Afghanistan te ontvluchten en kwam uiteindelijk via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk in België aan.

Op 22/12/2008 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. Op 16/03/2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met haar arrest van 28/05/2009 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een soortgelijke beslissing. Uw beroep werd op 10/07/2009 door de Raad van State verworpen.

Uw tweede asielaanvraag van 20/10/2009 en uw derde asielaanvraag van 23/11/2009 werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 16/04/2010 heeft u een vierde asielaanvraag ingediend. U verklaart dat uw vader omwille van uw activiteiten voor OMAR in december 2009 door de Taliban werd ontvoerd maar ondertussen weer vrijkwam. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u nog steeds de Taliban.

Ter staving van uw vierde asielaanvraag legt u enkele nieuwe documenten voor. Het betreft een verklaring van het ziekenhuis waar uw vader chirurg zou zijn, een petitie van uw vader aan de overheid gericht en een aantal documenten van OMAR die uw naam vermelden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 16/03/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. Ook de door u voorgelegde documenten bleken allesbehalve authentiek en overwegend strijdig met uw verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde op 28/05/2009 dat de inhoud van uw documenten niet overeenstemt met uw relaas en dat dit uw geloofwaardigheid ondermijnt. De Raad was verder van mening dat het Commissariaat-generaal op redelijke en afdoende wijze kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bij uw vierde asielaanvraag legt u enkele documenten voor die uw geloofwaardigheid dienen te herstellen. Zo beweert u dat uw vader door de Taliban werd ontvoerd. Dit incident zou met uw vroegere activiteiten voor OMAR te maken hebben. Om uw verklaringen omtrent die ontvoering kracht bij te zetten, legt u een document voor. Het betreft een verklaring van de directie van het ziekenhuis waar uw vader als chirurg zou hebben gewerkt. Uiteraard kan dergelijk document uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien onderstrepen uw verklaringen dat dit nieuwe element weinig geloofwaardig is. U beweert dat uw vader chirurg is in een hospitaal in Nuristan. U denkt evenwel dat Nuristan een deel van Kunar is (CGVS, p.4). Het is opmerkelijk dat u niet weet dat Nuristan en Kunar afzonderlijke provincies zijn. Voorts blijkt dat u, nochtans een geletterd iemand, nog niet de moeite heeft genomen deze brief even door te nemen (CGVS, p.5). U argumenteert dat de brief niet aan u persoonlijk was gericht en dat u deze om die reden niet hoefde te lezen (CGVS, p.5). Dit is niet ernstig: verwacht mag worden dat u meer details wil weten over de ontvoering waarvan uw vader het slachtoffer zou zijn geworden, temeer u uw vierde asielaanvraag hoofdzakelijk op dit beweerde incident lijkt te baseren.

Het is dan ook zeer merkwaardig dat u denkt dat uw vader pas na vijftien tot twintig dagen is vrijgekomen (CGVS, p.4) terwijl de brief stelt dat dokter S.(...) P.(...) slechts vier dagen werd opgesloten (CGVS, p.5). Nog merkwaardiger is dat u, voor de brief door de tolk wordt vertaald, niet kan verduidelijken of deze voor of na de vrijlating van uw vader werd opgesteld (CGVS, p.4). Zo bent u, na enig giswerk, de mening toegedaan dat dit een document is dat nog van voor de vrijlating van uw

vader dateert (CGVS, p.4) terwijl dit document uitgebreid beschrijft hoe uw vader zou zijn vrijgelaten. Dergelijke desinteresse van uwentwege ondergraaft de geloofwaardigheid van deze hele ontvoeringszaak in zeer ernstige mate.

Voorts overhandigt u documenten die van OMAR zouden afkomstig zijn. Het betreft onder meer resultaten van een examen voor nieuwkomers (maart-april 2004) en aanwezigheidslijsten voor de maanden april, mei en juni 2005. Hiermee wil u aantonen dat u wel degelijk voor deze organisatie heeft gewerkt. Ook deze documenten overtuigen niet. Vooreerst is al bij uw eerste asielaanvraag duidelijk gebleken dat aan de authenticiteit van de door u voorgelegde stukken danig dient te worden getwijfeld. Het Commissariaat-generaal stelde vast dat zowat alle documenten die u voorlegde in strijd bleken met uw verklaringen. Verder blijken de nieuwe documenten kopieën die bijgevolg geen enkele bewijskracht hebben. Deze stukken vermelden inderdaad de naam Mohammad Bilal maar uzelf heeft nooit één geloofwaardig identiteitsdocument voorgelegd dat zou toelaten te besluiten dat u effectief de persoon bent waarop deze stukken betrekking hebben. Tijdens de eerste asielprocedure bleken zelfs uw verklaringen met betrekking tot uw taskara ongeloofwaardig, waardoor ook de authenticiteit van die document ter discussie stond.

Bovendien roept de inhoud van deze documenten verdere vragen op. Zo moet uit een eerste document blijken dat M.(...) B.(...) aanwezig was op een opleiding voor 'new trainees'. Echter, deze lijst stelt dat 14 april 2004 en 21 april 2004 op een vrijdag vielen en dat u bijgevolg een vrije dag had. Nazicht leert evenwel dat 14 en 21 april 2004 woensdagen waren. Ook met deze documenten/lijsten is blijkbaar geknoeid. Dezelfde opmerking geldt voor de aanwezigheidslijsten van april, mei en juli 2005.

Verder kan ook de aanbevelingsbrief van OMAR van 8/11/2009 niet overtuigen. De brief stelt dat u van januari 2004 tot februari 2006 voor deze organisatie heeft gewerkt maar maakt geen melding van problemen die u door uw werk zou hebben gehad. Dat men in november 2009, of bijna vier jaar na uw beweerde ontslagdatum, nog dergelijke brief zou schrijven, wijst op zijn minst op het gesolliciteerde karakter ervan. Overigens heeft u bij uw eerste asielaanvraag al een brief met identieke inhoud voorgelegd die dateert van 30/01/2006. Het enige verschil is dat u in die brief door uw werkgever nog verschillende keren Mr Balil werd genoemd.

Tot slot legt u een petitie voor die uw vader aan het district zou hebben gericht. Met dit document vraagt uw vader een fout op uw taskara, die tijdens de eerste asielprocedure door het Commissariaat-generaal werd vastgesteld, recht te zetten. Het heeft er alle schijn van dat u middels vervalste documenten de vastgestelde bedrieglijkheid van eerder voorgelegde documenten tracht te weerleggen. In ieder geval is het niet geloofwaardig dat een administratie afgiftejaar 1385 op uw taskara zou hebben genoteerd terwijl men nog in het jaar 1383 zou hebben geleefd.

Uit bovenstaande vaststellingen en argumentatie is opnieuw gebleken dat aan uw asielrelaas en aan uw documenten geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen

typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

U bent afkomstig uit het district Kama uit de provincie Nangarhar. Uit de informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het UNHCR op 6 oktober 2008 uw district niet als onveilig beschouwde. Uit deze informatie blijkt tevens dat meer recente bronnen nog steeds bevestigen dat de activiteiten van de antiregeringselementen hoofdzakelijk in de zuidelijke districten van de provincie plaatsvinden. Uit geen enkele van deze bronnen blijkt dat het risico in uw district recentelijk zou zijn toegenomen. Er zijn bijgevolg geen aanwijzingen dat er een fundamentele wijziging in de veiligheidssituatie in uw district zou hebben plaatsgevonden en bovendien voert u zelf geen elementen aan die een dergelijke wijziging aantonen.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Kama van de provincie Nangarhar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Kama van de provincie Nangarhar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven. Hij volhardt in zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en herhaalt dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omwille van zijn problemen met de Taliban en meer in het bijzonder omwille van zijn activiteiten als ontmiijner. Voorts geeft verzoeker enkele verduidelijkingen op de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo stelt hij dat een deel van Nurdistan voorheen tot Kunar behoorde en veel Afghanen tot op heden Nurdistan als een deel van Kunar beschouwen zodat dit misverstand hem niet kan verweten worden. Verder voert verzoeker aan dat het feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend niets te maken heeft met het feit dat hij niet in detail kan treden over de detentieperiode van zijn vader maar wel met het feit dat hij gezocht wordt door de Taliban als gevolg van zijn vroegere activiteiten voor OMAR. Verzoeker wijst er ten slotte op dat hij hiervan ook bewijzen heeft voorgelegd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bestempelt zijn gezegden als ongeloofwaardig doch dit zijn slechts vermoedens die volgens verzoeker niet opwegen tegen de schriftelijke bewijzen die hij voegt aan zijn dossier. Verzoeker meent dat de neergelegde stukken, ook al betreffen het kopieën, minstens een begin van bewijs kunnen uitmaken.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name van de materiële motiveringsverplichting, vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij argumenteert dat bij het lezen van de bestreden beslissing niet te begrijpen valt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn aanvraag weigert, terwijl het zelf toegeeft dat de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, UNHCR

zich niet meer in staat acht om een accurate veiligheidsupdate vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend en het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijft leggen, onder meer in de provincie Nangarhar, gebied waarvan hijzelf afkomstig is. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal opmerkt dat het zwaartepunt van het gewapend conflict in de provincie Nangarhar vooral in de zuidelijke districten te situeren is doch dit sluit volgens verzoeker niet uit dat over de ganse provincie Nangarhar geregeld acties plaatsvinden. Verzoeker is dan ook van oordeel dat het aannemelijk is dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. Blijkens verzoekers verklaringen vreest hij nog steeds de Taliban omwille van zijn vroegere tewerkstelling bij OMAR. De Raad stelt derhalve vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging steunt op dezelfde vluchtmotieven als aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag. In 's Raads arrest nr. 28 060 van 28 mei 2009 werd reeds geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven, temeer daar de inhoud van de door hem neergelegde documenten niet overeenstemt met zijn verklaringen. De Raad motiveerde als volgt: *“De bestreden beslissing stelde echter duidelijk vast dat zowel bij de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde documenten als bij de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas heel wat vraagtekens dienen te worden geplaatst. Zo werd met betrekking tot de dreigbrief onder meer vastgesteld dat het weinig geloofwaardig dat de grote leider van de (neo)Taliban zich met dergelijke zaken zou bezighouden en iedere werknemer van een NGO, buitenlandse organisatie of overheidsinstelling persoonlijk zou viseren middels dergelijke briefjes en dat hij deze zou dagtekenen volgens de Westerse kalender. De data die in deze brieven en in de aanbevelingsbrief van OMAR zijn opgenomen stemmen bovendien niet overeen met verzoekers verklaringen waardoor het geheel onduidelijk is wanneer hij precies werd bedreigd, wanneer hij zijn activiteiten zou hebben gestaakt of wanneer hij Afghanistan in werkelijkheid zou hebben verlaten. Bovendien werd vastgesteld dat nergens uit het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker twee pogingen nodig had om Afghanistan te verlaten en bij zijn eerste poging een jaar werd gegijzeld. Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij dreigbrieven kreeg en vervolgens zijn reis naar Europa begon, zonder meer. Nog uit dit verslag blijkt dat verzoekers reis twee dagen voor de ramadan van 2008 (die begon op 1 september 2008) aanvatte, wat evenmin strookt met de op de dreigbrieven vermelde data. Van het certificaat dat moet aantonen dat verzoeker de opleiding “weapons removal and abatement” volgde, werd vastgesteld dat het aangeeft dat verzoeker de cursus op 7 mei 2007 zou hebben voltooid, hetgeen opnieuw zeer ernstig in strijd blijkt te zijn met verzoekers bewering als zou hij Afghanistan begin 2007 (en zoals uit de dreigbrieven zou kunnen worden afgeleid zelfs al begin 2006) hebben verlaten. Hetzelfde werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers taskara, waarvan hij verklaarde dat hij deze persoonlijk zou hebben afgehaald en waarvan hij uitdrukkelijk stelde dat hij dit document nodig had vooraleer hij eind 2004 bij OMAR aan de slag kon gaan, waardoor het hoogst merkwaardig is dat dit document aangeeft dat het pas op 07/02/1385 (27 april 2006) werd afgeleverd. Uit de aanbevelingsbrief van zijn voormalige werknemer bleek immers dat verzoeker op 27 april 2006 niet langer voor OMAR werkte. Daarnaast werd vastgesteld dat de neergelegde werkbadge van OMAR die duidelijk meldt dat deze begin 2007 werd uitgereikt en tot het eind van 2007 geldig bleef eveneens in tegenstrijd is met de aanbevelingsbrief van OMAR van 31 januari 2006 die met verzoekers ontslag gepaard ging. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.”*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een vierde asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat

de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5. Naar aanleiding van huidige asielaanvraag voegt verzoeker aan zijn relaas toe dat zijn vader omwille van zijn activiteiten voor OMAR in december 2009 door de Taliban werd ontvoerd. Ter staving van deze bewering legt verzoeker een verklaring voor van het ziekenhuis waar zijn vader chirurg zou zijn. Verder brengt verzoeker een petitie bij die zijn vader aan het district zou hebben gericht met de vraag om een fout op verzoekers taskara, die tijdens de eerste asielprocedure werd vastgesteld, recht te zetten en een aantal documenten van OMAR die verzoekers naam vermelden.

Zoals terecht wordt geconcludeerd in de bestreden beslissing, brengt verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken bij die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen. Aan de hand van de thans voorgelegde nieuwe stukken, slaagt verzoeker er immers niet in alsnog aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen, zoals blijkt uit wat volgt.

Vooreerst benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals reeds genoegzaam werd vastgesteld naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag. Daar niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de Taliban en, mede gelet op de vaststellingen gedaan in het kader van de eerste asielaanvraag, zelfs ernstige vragen rijzen bij zijn beweerde activiteit als ontmijner, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat zijn vader omwille van zijn activiteiten voor OMAR zou zijn ontvoerd. De verklaring van de directie van het ziekenhuis waar verzoekers vader als chirurg zou hebben gewerkt is niet van dien aard om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. Zoals reeds werd opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt verzoeker zelfs niet de moeite te hebben genomen om deze brief even door te nemen. Nochtans baseert hij zijn vierde asielaanvraag hoofdzakelijk op de beweerde ontvoering waarvan zijn vader het slachtoffer zou zijn geworden, zodat redelijkerwijs kan en mag worden verwacht dat hij meer details wil weten over dit incident. De Raad acht het dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker zich beperkt tot het louter neerleggen van een document, waarover hij zelfs niet een minimale kennis beschikt. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader pas na vijftien tot twintig dagen is vrijgekomen, terwijl de brief stelt dat dokter S. P. slechts vier dagen werd opgesloten. Verder blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker, voor de brief door de tolk werd vertaald, niet kon verduidelijken of deze voor of na de vrijlating van zijn vader werd opgesteld en was hij, na enig giswerk, de mening toegedaan dat het document van voor de vrijlating van zijn vader dateert, terwijl het stuk uitgebreid beschrijft hoe de vrijlating van verzoekers vader werd bekomen (administratief dossier, stuk 3, p. 4-5). Een dergelijk manifest gebrek aan interesse in hoofde van verzoeker ondergraaft naar het oordeel van de Raad volledig de geloofwaardigheid van deze hele ontvoeringszaak.

Waar verzoeker aanvoert dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde vermoedens van ongeloofwaardigheid niet opwegen tegen de door hem neergelegde schriftelijke bewijzen van zijn activiteiten voor OMAR en benadrukt dat deze minstens een begin van bewijs uitmaken, ook al betreffen het slechts fotokopieën, wijst de Raad erop dat met betrekking tot deze stukken in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat (i) deze stukken inderdaad de naam M.B. vermelden maar verzoeker nooit één geloofwaardig identiteitsdocument heeft voorgelegd dat zou toelaten te besluiten dat hij effectief de persoon is waarop deze stukken betrekking hebben, aangezien tijdens de eerste asielprocedure zelfs zijn verklaringen met betrekking tot zijn taskara ongeloofwaardig bleken waardoor ook de authenticiteit van dit document ter discussie stond (ii) het document waaruit moet blijken dat verzoeker aanwezig was op een opleiding voor 'new trainees' stelt dat 14 april 2004 en 21 april 2004 op een vrijdag vielen en dat verzoeker bijgevolg een vrije dag had, terwijl 14 en 21 april 2004 in werkelijkheid woensdagen waren zodat slechts kan worden geconcludeerd dat ook met deze documenten/lijsten werd geknoeid en dezelfde opmerking geldt voor de aanwezigheidslijsten van april, mei en juli 2005, (iii) ook de aanbevelingsbrief van OMAR van 8 november 2009 niet kan overtuigen daar deze brief geen melding maakt van de problemen die hij door zijn werk zou hebben gehad en bovendien de vaststelling dat men bijna vier jaar na verzoekers beweerde ontslagdatum nog dergelijke

brief zou schrijven op zijn minst wijst op het gesolliciteerde karakter ervan. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste poging om deze overwegingen ook maar enigszins te verklaren of te weeleggen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tot slot betwist verzoeker evenmin de motivering met betrekking tot zijn taskara en de petitie die zijn vader aan het district zou hebben gericht om een fout op de taskara recht te zetten, met name dat het niet geloofwaardig is dat een administratie afgiftejaar 1385 op de taskara zou hebben genoteerd terwijl men nog in het jaar 1383 zou hebben geleefd.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Op 1 oktober 2010 laat de verwerende partij aan de Raad een update van 24 augustus 2010 geworden betreffende de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in de periode tussen november 2009 en augustus 2009 (*"Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)"*). Bij het nemen van de bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de status van subsidiair beschermde. Deze beslissing steunde op een evaluatie van de toenmalige veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening werd genomen. UNHCR stelt daarin dat het zich niet meer in staat acht om een accurate *Security Update* vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend. Evenwel wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. De aanvragen voor Afghaanse asielzoekers dienen volgens UNHCR op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden beoordeeld te worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst. Uit hoger aangehaalde actualisatie van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de gehele provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, in die mate gewijzigd is dat er sprake is van een reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Rekening houdend met deze ontwikkelingen en het gegeven dat er niet meteen concrete indicaties zijn om de afkomst, recente herkomst en het profiel van verzoeker in twijfel te trekken, is de Raad dan ook van oordeel dat verzoeker in aanmerking komt voor de status van subsidiair beschermde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS